

ново, непознато и трудно. Аз водя Магарето – то изцяло е направено от дърво и е тежко, не се поддава леко на бързи и лесни движения. И това прави работата полезна и интересна. Научихме много от Мая и Митко. За мен те са изключителни хора и творци.

- Какво, според вас, е най-важно за един актьорски екип, за да диша като едно цяло?

Биляна. Доверие. Желание за работа, честност, самоирония и любов. И четиримата актьори сме учили в един клас в НАТФИЗ при проф. Боньо Лунгов. Познаваме се достатъчно добре и смея да твърдя, че се разбираме с един поглед. Лично за мен най-ценното е, че сме приятели и извън сцената. Минали сме през много неща ЗАЕДНО. И хубави, и лоши.

Ася. Доверието и пренебрегването на личното его, доколкото е възможно.

Христо. Да се разбират и споделят. Да са ЗАЕДНО във всичко. Да са ПРИЯТЕЛИ, както на сцената, така и в живота.

Александър. За мен най-важното е всеотдайността към кукленото изкуство, задружност, сплотеност, екипност, а последното се постига с много труд. И все пак да не забравяме, че ние, както каза Биляна, сме и състуденти от академията. Още от тези години формираме екип и мисля, че е нормално в даден етап този опит да се развие в една ансамблова актьорска работа.

- Имат ли тайна „Бременските музиканти“?

Биляна. Не.

Ася. Да, но е тайна, не мога да я споделя.

Христо. Имаме си ритуал, който изпълняваме: „Един за всички и всички за един! Който не ни харесва...“ Преди да излезем на сцената, в кулисите, четиримата се прегръщаме, пожелаваме си УСПЕХ

и си казваме, че се обичаме! Разбира се, когато излизаме да играем на сцена. В детските градини ситуацията е коренно различна...

Александър. Тайната на „Бременските музиканти“ са всички хора, работили за случването на спектакъла.

- Какво Ви липсва в съвременния куклен театър? И в театъра въобще?

Биляна. Огорчава ме отношението към кукления театър като към театър втора ръка. Повечето хора не знаят точно какво представлява днешният куклен театър. Пренебрежението се дължи на неинформираност. Но как могат да знаят, след като куклените театри играят предимно в детски градини и училища. А кукленият театър предлага повече фантазия и асоциативност. Той не е само за деца. Лично аз го предпочитам пред драматичния. Между различните театри няма обмен, а битка за продадени билети, битка за оцеляване. Грозно е. Творчеството е на втори и трети план.

Ася. Искреност!

Христо. Това е болезнена тема... Липсва ми борбата и отстояването да се създават качествени представления, въпреки предлаганите обстоятелства. Такива, каквито са ни показвани в НАТФИЗ като модели, към които да се стремим. Но реалността е друга. Благодарение на системата и „гениалните“ театрални реформи, съвременният куклен театър на XXI век в България се изразява в обикаляне по детски градини и училища. Артистите трябва да играем на конвейр, по „п“ представления на ден и да чакаме дотация на бройка продаден билет. Това ни принуждава да мислим за насъщния си хляб и да създаваме евтини спектакли, ако може без пари. Качеството остава на втори план! Това унищожава изкуството. ■

In memoriam Йордан Тодоров

През януари 2015 г. почина един от големите организатори и творци на българския куклен театър. Като се присъединяваме към скръбта на съсловие-то, публикуваме скръбната вест на колегите му от КТ-Варна, театърът на който той отдаде таланта си и всичките си сили.

Уважаеми колеги и приятели,
С голяма тъга Ви съобщаваме, че почина Йордан Тодоров – дългогодишен директор на Държавен куклен театър – Варна. Той отдаде силите си за развитието на Варненския кукления театър, на българската драматургия за деца. Основа и създаде Международният куклен фестивал

„Златният делфин“, автор е и на много литературни творби. Забележителната личност Йордан Тодоров ни напусна, но създаденото от него остава и ще се предава от поколения на поколения творци на българското куклено изкуство. Поклон пред паметта му!

*Колективът на
КТ – Варна*

